

Vlad Tepeș

Unul dintre fiii lui Mircea cel Bătrân a fost Vlad, supranumit „Dracul”. Din 1431 și până în 1436, Vlad Dracul a trăit în Transilvania. El a locuit într-o casă din Sighișoara, în care își instalase și o monetărie, din ale cărei venituri se întreținea. Prin 1428-1429 i se născuse un fiu, căruia îi dăduse numele de Mircea, în amintirea tatălui său. Nu după multă vreme a venit pe lume încă un băiat, care a primit numele tatălui, Vlad.

Toate acestea au luat sfârșit în anul 1436, când Vlad Dracul, aliat cu cei doi fii ai lui Alexandru cel Bun, Iliș și Ștefan, ajunși domni ai Moldovei, a ocupat tronul părintesc al Țării Românești. O viață nouă a început pentru el și pentru fiii lui, la care s-a adăugat un al treilea, Radu, viitorul domn Radu cel Frumos.

Educația pe care a primit-o Vlad nu s-a deosebit de aceea a cavalerilor occidentali din aceea vreme. De la vârsta de șase ani, copilul era luat din grija mamei sale și dat în seama unor dascăli, de obicei boieri. Copilului i se dădeau în special precepte privind caracterul divin al domniei, i se explicau raporturile dintre domn și boier, dintre domn și supuși, principiile generale ale politicii externe și modul de conducere a războaielor.

În anul 1442, nenorocirile au reînceput să se abată asupra Țării Românești. Evenimentele care au urmat au dus la pierderea domniei de către tatăl lui Vlad Tepeși. În vara anului 1444, după încheierea unei păci între Ungaria și Imperiul otoman, pace la care adera și Țara Românească, Vlad Dracul și-a trimis doi fii, pe Vlad Tepeși și pe Radu cel Frumos, ca ostateci la turci. Ei au fost duși în Asia mică, într-o cetate izolată în munții Anatoliei, numită Egrigöz, astăzi un mic orașel în ținutul Kütahya, unde au stat până în 1448. În acel an, toamna, scăpat din închisorile turcești, Vlad Tepeși s-a refugiat în Moldova, unde domnea ruda sa Alexandrel, fiul lui Iliș. A ajuns pe tronul țării printr-o faptă de sânge, anume uciderea lui Vladislav al II-lea.

Anul 1459 a fost anul de cotitură al domniei lui Vlad Tepeși. Începând de atunci el n-a mai plătit haraci turcilor, bizuindu-se pe ajutorul lui Ștefan cel Mare și al lui Matei Corvin. În țară a reușit să facă liniște și să taie din rădăcină uneltirea vrăjmașilor. În vara anului 1459, chiar în ziua de paște, a avut loc pedepsirea boierilor și a orașenilor târgovișteni pentru a răzbuna uciderea fratelui său, Mircea.

Măsurile radicale pe plan intern aveau drept scop pregătirea țării pentru marea înfruntare cu otomanii, pe care domnul român o simțea că se apropie. Mahomed al II-lea îi ceru în iarna anului 1461 tributul neplătit de trei ani, adăugând și 500 de copii pentru corpul de ieniceri. Tepeși trebuia să se prezinte personal cu tributul la Sublima Poartă. El a respins toate pretențiile Porții.

Fiindu-i dezvăluită o încercare a turcilor de a-l prinde într-o cursă, aprigul domnitor trase în țepă pe conducătorul turc al Nicopolei Hamza-pașa, împreună cu secretarul grec Catavolinos și o trupă de soldați. La 11 februarie, Dunărea, de la Vidin până la vărsare, era controlată de trupe românești. Tepeși stătea în Giurgiu și scria regelui Ungariei, cerându-i ajutor.

La venirea primăverii, însuși sultanul Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului, în fruntea unei numeroase armate, a apărut la Dunăre și a

pornit o expediție de pedepsire a lui Țepeși. Forțând trecerea Dunării pe la Vidin, oastea turcească a început înaintarea prin Țara Românească, spre Târgoviște, capitala țării. Căldura era înăbușitoare în câmpia olteană. Turcii se îndreptau cu pierderi mari spre Târgoviște. În drumul ei nu întâlneau nici cetăți, nici orașe, pe care să le asedieze, ci doar, nevăzuți, pe ostașii lui Țepeși, care îi hărțuiau în continuu. Detașamentele otomane plecate după pradă erau atacate erau atacate sistematic, grânele arse, fântânile otrăvite.

În noaptea de 16 spre 17 iunie a avut loc una dintre cele mai îndrăznețe acțiuni - un atac de noapte având ca scop uciderea sultanului Mahomed al II-lea. Sultanul când a aflat i-a chemat pe ostași, le-a înfățișat situația și i-a convins să invadeze tabăra dușmană și fie să cadă vitejește în luptă, fie să se răzbune împotriva dușmanului. După ce Țepeși a provocat un mare măcel, împăratul turcilor, pierzând încrederea în privința situației, a părăsit în ascuns tabăra și a luat-o la fugă.

Retragerea otomanilor a fost grabnică și rușinoasă. Armata bântuită de ciumă și înjumătățită, a ajuns la Andrianopole abia pe la sfârșitul lunii iulie. La Brăila a fost lăsat Radu cel Frumos, ape ai convinge pe boierii munteni să-l trădeze pe Țepeși.

Venit să se întâlnească cu regele ungar, Țepeș, care nu bănuia nimic, a fost arestat. Fără să fie lăsat să se justifice, a fost trimis la Buda, apoi la castelul Vișegrad, unde a stat 12 ani. Abia în 1475 a fost eliberat și regele I-a dat posibilitatea să lupte din nou împotriva otomanilor.

În vara aceluiași an a participat, cu gradul de căpitan, la o campanie în Serbia, împotriva aceluiași imperiu. Un an mai târziu, în noiembrie 1476, va reuși cu ajutorul lui Ștefan cel Mare să reocupe tronul țării.

Revenit pe neașteptate cu ajutor turcesc, fostul domn Basarab Laiotă, l-a surprins pe Țepeș care avea în jurul său o gardă de numai 200 de moldoveni lăsați de Ștefan cel Mare și l-a ucis într-o zi rece de iarnă a anului 1477.

Marele voievod nu împlinise nici 50 de ani, dar devenise cunoscut în toată Europa. Luptele duse împotriva turcilor treziseră admirația principilor italieni și germani, a Veneției și a papei, ba chiar a lui Mahomed al II-lea.